

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/45/23/K z 21. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/45/23/K z 21. júna 2023 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľky a skutkový stav veci

1. Navrhovateľka sa návrhom doručeným ústavnému súdu 17. augusta 2023 domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/45/23/K z 21. júna 2023 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť výboru na ďalšie konanie.

2. Z návrhu a jej príloh vyplýva, že uznesením výboru č. 1775 z 9. mája 2023 (ďalej len „uznesenie o začatí konania“) sa začalo proti verejnej funkcionárke – navrhovateľke, členke dozornej komisie Fondu na podporu kultúry národnostných menšín (ďalej aj „fond“), konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Z napadnutého rozhodnutia výboru vyplýva, že navrhovateľka sa k uzneseniu o začatí konania vyjadrila listom z 5. júna 2023.

3. Vo veci navrhovateľky výbor rozhodol napadnutým rozhodnutím z 21. júna 2023 tak, že navrhovateľka tým, že nepodala oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) v lehote ustanovenej v ústavnom zákone, porušila povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (menovaná do verejnej funkcie bola 15. októbra 2021,

oznámenie za kalendárny rok 2020 mala podať do 15. novembra 2021, avšak dosiaľ ho nepodala), za čo jej výbor s poukazom na čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 17 ústavného zákona uložil pokutu v sume 1 133 eur.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 473/2023-7 zo 7. septembra 2023 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie návrh navrhovateľky podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia navrhovateľky

5. Podstatou návrhu navrhovateľky je tvrdenie o tom, že výkon jej funkcie členky dozornej komisie Fondu na podporu kultúry národnostných menšín nespadá pod pôsobnosť ústavného zákona podľa čl. 2 ods. 1, t. j. nie je verejnou funkcionárkou podľa uvedeného zákona. V konkrétnostiach dôvodí, že do predmetnej funkcie bola menovaná v zmysle § 10 ods. 2 písm. b) zákona č. 138/2017 Z. z. o Fonde na podporu kultúry národnostných menšín a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon č. 138/2017 Z. z.“); z priloženého menovacieho dekrétu vyplýva, že ide o § 10 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/2017 Z. z.] ministerkou kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka“) na návrh výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny, ktorý *„nie je štátom ani právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu“*, keďže podľa jeho štatútu ide o stály odborný orgán Rady vlády Slovenskej republiky pre ľudské práva, národnostné menšiny a rodovú rovnosť. Plní úlohu konzultatívneho orgánu vo veciach účasti príslušníkov národnostných menšín a etnických skupín na riešení vecí, ktoré sa týchto menšín a skupín týkajú v zmysle čl. 34 ods. 2 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Podľa názoru sťažovateľky nemožno ani ministerku, ktorá ju do funkcie menovala, *„stotožňovať so štátom“*. Ide o široké poňatie pojmu štát zo strany výboru, ktoré porušuje princíp istoty a umožňuje nedôvodné zásahy do práva na ochranu osobných údajov a práva na súkromie. Ďalej namieta, že Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo kultúry“) doručilo výboru 20. apríla 2023 podľa čl. 2 ods. 4 ústavného zákona zoznam verejných funkcionárov s vyše ročným oneskorením. Tvrdenie výboru o tom, že ju považuje za verejnú funkcionárku s poukazom na predmetný zoznam, považuje za nedostatočné. Prezентuje názor, že ak verejných funkcionárov do funkcie podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona priamo alebo nepriamo navrhuje alebo ustanovuje štát, mal by to byť prezident, kto v mene štátu koná. V menovacom dekréte, ako ani v zmluve o výkone funkcie však nie je žiadna zmienka o tom, že by bola ustanovená do funkcie v mene Slovenskej republiky. Na podporu svojej argumentácie poukazuje na činnosť dozornej komisie, ktorá je kontrolným orgánom a jej zasadnutia sú neverejné. V závere uvádza: *„... ak právna norma nie je jednoznačná a na jej pochopenie nestačí ani právnické vzdelanie, je potrebné aj pri správnom delikte aplikovať zásadu trestného práva in dubio pro reo.“*

III.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľky

III.1. Vyjadrenie výboru:

6. Výbor sa vyjadril k jednotlivým námietkam navrhovateľky prostredníctvom svojho predsedu podaním č. VP/45/23/K zo 14. septembra 2023.

7. S navrhovateľkinou námietkou, že nie je verenou funkcionárkou, sa výbor nestotožnil. Uviedol, že jej postavenie verejnej funkcionárky vyplýva z čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona, keďže ju do funkcie ustanovila (vymenovala) ministerka. S poukazom na § 3 a § 21 zákona č. 138/2017 Z. z. akcentoval, že navrhovateľka je členkou dozornej komisie inštitúcie, ktorá je napojená na príjmy zo štátneho rozpočtu a jeho činnosťou dochádza k nakladaniu s majetkom štátu [§ 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 138/2017 Z. z.]. Podľa výboru samotný vymenúvací dekrét z 1. októbra 2021 hovorí o tom, že navrhovateľka má ako členka dozornej komisie (okrem iného) kontrolovať riadne a účelné hospodárenie fondu, rozdeľovanie finančných príspevkov a nakladanie s majetkom fondu (teda aj štátu).

8. Výbor považoval za nesprávne aj tvrdenie sťažovateľky o tom, že nie je možné ministerku, ktorá ju do funkcie menovala, „stotožňovať so štátom“, v súvislosti s čím odkázal na časť napadnutého uznesenia, v ktorej sa s touto otázkou vysporiadal. Zároveň citoval rozhodné časti rozhodnutí ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 373/2021 a III. ÚS 125/2016) so záverom, že cieľom ústavného zákona bolo „postihnúť výkon funkcií v právnických osobách (prioritne, ale nie len v obchodných spoločnostiach) s majetkovou účasťou štátu, s účasťou štátu, ktorá však nemá v dôsledku reťazenia spoločností povahu majetkovej účasti (je preto výstižnejšie hovoriť o nepriamej účasti), ale vždy nominantov štátu“. Nominantkou štátu je podľa názoru výboru aj navrhovateľka, keďže bola do funkcie ustanovená ministerkou kultúry. Napriek chýbajúcej formulácii „v mene Slovenskej republiky“ v rámci menovacieho dekrétu je podľa výboru zrejmé, že tá konala v rámci vymenovania navrhovateľky ako štát, t. j. ako osoba zodpovedná za úkony ústredného orgánu štátnej správy, a teda nie vo vlastnom mene ako fyzická osoba.

9. Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľky, že ministerstvo kultúry doručilo výboru zoznam verejných funkcionárov podľa čl. 2 ods. 4 ústavného zákona s vyše ročným oneskorením, výbor uviedol, že nezodpovedá za riadne nesplnenie si povinnosti stanovenej týmto článkom ústavného zákona zo strany dotknutého subjektu. Neskorým splnením povinnosti sa subjekt vystavuje riziku možného postihu v zmysle čl. 9 ods. 15 ústavného zákona. Výbor poukázal na uznesenie č. k. II. ÚS 187/2022-22 z 27. apríla 2022, v ktorom išlo o obdobnú situáciu ako v prípade navrhovateľky, keďže hlavný inšpektor práce ako verejná funkcia spadajúca pod čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona bol do tejto funkcie vymenovaný ministrom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

10. Výbor ďalej konštatoval, že akty vymenúvania verejných funkcionárov spravidla neobsahujú formulku „v mene Slovenskej republiky“, keďže je zrejmé, že tieto sú úkonmi v rámci výkonu funkcií v mene štátu.

11. K navrhovateľkou prezentovanej potrebe uplatnenia zásady *in dubio pro reo* výbor poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie je výsledkom zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom v ústavným zákonom stanovených medziach uplatnil svoju právomoc a určil výšku

sankcie. Použil pritom správnu úvahu v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutia, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) a je aj náležité odôvodnené.

12. Výbor navrhol potvrdiť napadnuté uznesenie a predložil ústavnému súdu na vec sa vzťahujúci spis (konanie vedené pod č. VP/45/23/K).

III.2. Replika navrhovateľky:

13. Navrhovateľka v stanovenej lehote nevyužila možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu výboru zo 14. septembra 2023, ktoré jej bolo doručené 20. septembra 2023.

IV.

Preskúmanie napadnutého rozhodnutia

14. Podstata návrhu spočíva v tvrdení navrhovateľky, že z titulu funkcie členky dozornej komisie fondu nespadá pod pôsobnosť ústavného zákona podľa čl. 2 ods. 1, t. j. nie je verejnou funkcionárkou. V konkrétnostiach dôvodí, že do funkcie bola vymenovaná ministerkou na návrh výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny, ktorý „nie je štátom ani právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu“, a teda ide o široké poňatie pojmu štát zo strany výboru, ktoré porušuje princíp istoty a umožňuje nedôvodné zásahy do práva na ochranu osobných údajov a práva na súkromie. Argumentuje, že ak verejných funkcionárov podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona do funkcie priamo alebo nepriamo navrhuje alebo ustanovuje štát, mal by to byť prezident, kto v mene štátu koná. V menovacom dekréte, ako ani v zmluve o výkone funkcie nie je žiadna zmienka o tom, že by bola ustanovená do funkcie v mene Slovenskej republiky. Je toho názoru, že pre nejednoznačnosť označeného ustanovenia je na jej prípad potrebné aplikovať zásadu *in dubio pro reo*.

15. Ústavný súd v súvislosti s konaniami vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu stabilne judikuje, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (m. m. IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

16. Ústavný súd uvádza, že konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (m. m. III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

17. Ústavný súd pristúpil k posúdeniu základnej námietky navrhovateľky spočívajúcej v tom, že z titulu funkcie členky dozornej komisie fondu nie je verejnou funkcionárkou podľa ústavného zákona.

18. Výbor sa k predmetnej otázke vyjadril na strane 3 a 4 napadnutého rozhodnutia. Poukázal na čl. 2 ods. 4 ústavného zákona a v nadväznosti naň aj na existenciu oznámenia ministerstva kultúry z 20. apríla 2023 (mail s prílohou „*zoznam verejní funkcionári MKSR_04_2023_fmál.docx*“), ktorým ho ministerstvo informovalo, že navrhovateľka (okrem iných, pozn.) je verejnou funkcionárkou z titulu členstva v dozornej komisii fondu, v nadväznosti na čo sa na jej funkciu vzťahuje čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona. K tvrdeniam sťažovateľky o nevedomosti, že je z titulu uvedenej funkcie verejnou funkcionárkou, zdôraznil § 10 ods. 2 zákona č. 138/2017 Z. z., v zmysle ktorého členov dozornej komisie vymenúva minister kultúry. Výbor je toho názoru, že navrhovateľka ako členka dozornej komisie (dozorného orgánu) právnickej osoby, ktorú do funkcie priamo ustanovil štát (výbor považuje funkciu ministra kultúry za reprezentujúcu štát), mala sama vedieť, že jej funkcia je verejnou funkciou, na ktorú sa vzťahuje plnenie povinností stanovených ústavným zákonom. Podľa názoru výboru je (s poukazom na čl. 108 a 109 ods. 1 ústavy a § 3 a 18 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov) minister kultúry personifikáciou pojmu štát, keďže je na čele ústredného orgánu štátnej správy, ktorý je zložkou vlády Slovenskej republiky ako orgánu výkonnej moci. Konštatoval, že keďže ministerka kultúry predstavuje v rámci výkonu svojej pôsobnosti štát, tak aj ustanovenie (vymenovanie) do funkcie členky dozornej komisie fondu je aktom ustanovenia do funkcie zo strany štátu. Výbor sumarizoval, že navrhovateľka bola ako verejná funkcionárka výboru „nahlásená“ ministerstvom kultúry v zmysle čl. 2 ods. 4 ústavného zákona a jej ustanovenie do funkcie zo strany ministerky kultúry je dostatočným a jasným odôvodnením skutočnosti, že pôsobnosť ústavného zákona sa v čl. 2 ods. 1 písm. zc) vzťahuje aj na verejnú funkciu, ktorú navrhovateľka vykonáva.

19. V rámci základných princípov uplatňovaných v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je (okrem iného, pozn.) výbor povinný zistiť presne a úplne skutkový stav veci a na tento účel si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie (porov. I. ÚS 414/2016). Ústavný súd v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z predloženého spisu výboru (č. VP/341/20/K), rezumuje, že predmetné oznámenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, na ktorom výbor vystaval napadnuté rozhodnutie, je jeho súčasťou.

20. Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Osobná pôsobnosť ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je tak upravená v čl. 2 ods. 1, podľa ktorého sa tento zákon vzťahuje (okrem iných) aj na štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu, členov riadiaceho orgánu a členov kontrolného orgánu alebo dozorného orgánu právnických osôb, ktorých do funkcie priamo alebo nepriamo navrhuje alebo ustanovuje štát alebo právnická osoba so stopercentnou majetkovou účasťou štátu [čl. 2 ods. 1 písm. zc)].

21. Ústavný súd už viackrát poukázal na aplikačné problémy spojené s dotknutým ústavným zákonom. V kontexte namietanej aplikácie čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona už v skoršom rozhodnutí (I. ÚS 373/2021) akcentoval účel novely ústavného zákona, ktorý bol s účinnosťou od 1. januára 2020 novelizovaný ústavným zákonom č. 469/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon č. 469/2019 Z. z.“) (a dvoma ďalšími, pozn.), na základe čoho došlo k rozšíreniu jeho pôsobnosti. Vyslovil, že predmetný (uvedený) účel nepochybne vytvára kvalifikovanú argumentačnú bázu pre teleologický výklad

v nemu (sp. zn. I. ÚS 373/2021) podobných prípadoch. Ústavný súd teda opakovane poukazuje na to, že z osobitnej časti dôvodovej správy k ústavnému zákonu č. 469/2019 Z. z. vyplynulo: *«Doterajší pojem „štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu“ sa rozširuje o „členov riadiaceho orgánu právnickej osoby“, čím sa reaguje na to, že takýto orgán existuje mimo rámec obchodných spoločností, na ktorých sa doteraz ústavný zákon primárne vzťahoval. Reaguje sa týmto na skutočnosť, že právnická osoba má viaceré právne formy a viaceré druhy riadiacich orgánov. Rovnaký dôvod pre novelizačné ustanovenie je uvedenie pojmu „kontrolný orgán“, keďže nie každá právnická osoba musí mať dozornú radu.»* Keďže dôvodová správa sa k okolnostiam rozšírenia okruhu verejných funkcionárov ďalej nevyjadrovala, ústavný súd si vo vzťahu k účelu tejto novely ústavného zákona dohľadal nasledujúce vyjadrenie vtedajšieho predsedu výboru z 3. decembra 2019 vyslovené v rámci legislatívneho procesu: *„Pre upresnenie sme sa nakoniec dohodli aj s či už s ministerstvom spravodlivosti, alebo ministerstvom hospodárstva na novej, novej definícii, ktorá by mohla zahrňať verejných funkcionárov vyslovene zastupujúcich štát a pokrývať takmer celé spektrum týchto zástupcov, pretože netýka sa to, samozrejme, len obchodných spoločností, či už akcioviek, alebo eseročiek, ale týka sa to aj iných, napr. fondov, kde nebudú pokryté len štatutári, ale budú pokryté aj riadiace orgány týchto organizácií,...“* [NÁRODNÁ RADA SLOVENSKEJ REPUBLIKY. *Schôdze. Rozprava. Textový prepis rozpravy. 53. schôdza NR SR – 5. deň – B. popoludní Tlač 1818* [online]. Dostupné na internete: <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=schodze/rozprava/vyhľadavanie&CisObdobia=7&CPT=&CisSchodze=0&PoslanecID=970&DatumOd=1900-1-1%200:0:0&DatumDo=2100-1%200:0:0&TypVystupenia=>>] (m. m. I. ÚS 373/2021).

22. V okolnostiach preskúmvanej veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov výbor posudzoval nesplnenie povinnosti navrhovateľky podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ku ktorému malo dôjsť uplynutím 15. novembra 2021. V tom čase bol platným zákon č. 138/2017 Z. z. v znení účinnom od 1. augusta 2021 do 31. decembra 2021. V rozhodnom čase teda bola navrhovateľka členkou dozornej komisie fondu, ktorá bola v zmysle označeného zákona č. 138/2017 Z. z. (§ 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2) kontrolným orgánom fondu – právnickej osoby. Navrhovateľku do tejto funkcie vymenovala ministerka kultúry (čo navrhovateľka nepopiera, pozn.). V tomto kontexte výbor správne poukázal na príslušný právny predpis a jeho ustanovenia, ktoré posúdil spôsobom popísaným v bod 18 tohto uznesenia, čo možno považovať za adekvátne odôvodnenie. Pokiaľ na strane 3 napadnutého rozhodnutia nepresne poukázal na skutočnosť, že v prípade dozornej komisie ide o dozorný orgán, ústavný súd predmetnú skutočnosť nevyhodnotil ako takú, ktorá by mohla ovplyvniť celkové závery výboru.

23. Ak sťažovateľka polemizovala so spôsobom jej menovania do funkcie, je potrebné poukázať na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, ktorý mnohokrát uviedol, že pri aplikácii ústavy (a obdobne tiež ústavných zákonov) sa žiadne z jej ustanovení nemôže vyčleňovať z kontextu a interpretovať izolovane. Pri interpretácii a aplikácii ústavného predpisu nemožno porušovať či ignorovať vzájomnú súvislosť medzi tými ustanoveniami, ktoré na seba významovo nadväzujú (m. m. PL. ÚS 32/95). Pri výklade určitého ustanovenia právneho predpisu teda nemožno vychádzať len z jeho gramatického znenia, ako to predostiera navrhovateľka, a vyčleňovať ho z kontextu ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, interpretovať ho samo osebe a porušiť alebo ignorovať príčinnú súvislosť s inými ustanoveniami, ktoré na seba významovo nadväzujú (m. m. II. ÚS 125/2016).

24. V nadväznosti na znenie ústavného zákona a v kontexte už popísaných skutočností (najmä bod 21 a 22 tohto uznesenia, pozn.) je možné uzatvoriť, že je ústavne udržateľný záver výboru, v zmysle ktorého funkciu členky dozornej komisie (kontrolného orgánu) fondu, ktorý je právnickou osobou, do ktorej je osoba menovaná (priamo ustanovená) zo strany ministerky kultúry (minister riadi a zodpovedá za činnosť samotného ministerstva ako ústredného orgánu štátnej správy), možno subsumovať pod čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona.

25. Na predmetnom závere nemôže nič zmeniť ani navrhovateľkou namietaná oneskorenosť predloženia zoznamu verejných funkcionárov ministerstvom kultúry. Samotný výbor síce nepoprel oneskorenosť poskytnutia tejto informácie, zároveň je však potrebné prisvedčiť jeho argumentácii o tom, že nesplnenie tejto povinnosti (čl. 2 ods. 4 ústavného zákona) je možné sankcionovať v zmysle čl. 9 ods. 15 ústavného zákona. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že pre ukladanie sankcií podľa ústavného zákona absentuje stanovenie premlčacej doby, tak ako to je pri iných verejnoprávných deliktoch (m. m. II. ÚS 789/2016, I. ÚS 369/2021), v nadväznosti na čo nemôže mať predmetné oneskorené oznámenie verejnej funkcie v zmysle čl. 2 ods. 4 ústavného zákona vplyv na závery, ktoré sú obsahom napadnutého rozhodnutia.

26. Z ustanovení (§ 234 a nasl.) zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či je rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. S poukazom na skutočnosti uvedené najmä v bode 19 až 25 tohto uznesenia ústavný súd rezumuje, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru a súvisiacej spisovej dokumentácie (sp. zn. VP/45/23/K), ktorú si od výboru vyžiadal, dospel k záveru o nedôvodnosti navrhovateľkiných námietok.

27. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd v súlade s § 239 ods. 1 zákona o ústavnom súde napadnuté rozhodnutie výboru potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu